

Den första gryningen

Aldrig hade det varit så mörkt. Aldrig hade det trängt så djupt, ända in i märgen, som om själva skelettet förmörkades, som om varje låga släcktes ut.

De hade sett honom dö.

Nej, det var inte första gången de sett döden. Den ingick i livet, som en skugga i bakgrunden eller en önskad gäst som då och då knackade på porten utan att någon kunde hejda den. Ibland var den till och med önskad för att befria en plågad kropp.

Men hans död var annorlunda.

Den var annorlunda därför att hans liv varit så annorlunda. På ett sätt inte alls. Hans röst var en människas röst som blev torr och sprucken i vägdammet precis som deras. Hans törst var en människas törst som bad om det svalkande vattnet ur brunnen. Sin hunger delade han med dem när han bröt brödet för att de alla skulle få. Men där visade sig också det annorlunda. Vad inget öga hade sett, inget öra någonsin hade hört, det utspelade sig mitt framför dem. De hörde honom själv säga det, han var det levande brödet som kommit ner från himmelen. Han var livet som mättade dem, evigt och utan slut. De smakade det i varje ord han sa, såg det i hur blicken i hans ögon kunde aldrig ljuga. Det var därför de varit beredda att hänga hela sitt liv på honom.

Det hade varit outhärdligt att se honom dö. Att se hans blick slockna. Att röra hans livlösa kropp utan att den kunde ge något gensvar, blodig och sönderslagen som ett stycke kött. Alltför hastigt hade de fått tvätta den, kyssa den, smörja den, svepa den och sedan förlora den på nytt in i gravens mörka hålrum. Var fanns då ljuset?

Långsamt började mörkret lösas upp. Den som sov märkte ännu inte hur det nattsvarta övergick i en nyans av mörkaste grått. Aningar av konturer över den jord där stillheten nästan höll andan. Tiden före gryningen.

Mer behövde de inte. De hade ändå knappast kunnat sova, bara lutat sig tungt, försökt vila eller samtala lågt när inte orden stockade sig. Aningen av gryning var nog för att de skulle hjälpa varandra upp, smygande samla ihop sina knyten och sedan ge sig ut.

Redan hade himlen övergått i sin nästa nyans av mörkgrått. Fler konturer blev synliga, vägen de följde framträdde steg för steg som en ljusnande gång mellan husväggarnas skuggor, de kunde se trappstegen när vägen blev brant och hur den ledde dem ut ur staden. Till sist var de framme vid vägskalet där en stig gick upp till trädgården där gravklippan låg.

De visste att de var ute på ett omöjligt uppdrag. Ingen hade heller sänt dem, de gick där med sina knyten av oljor och kryddor utan att det ens var nödvändigt. De andra skulle snarare ha sagt: "Vad ska ni dit att göra? Vi har ju redan smort honom. Ni var själva där. Vi använde 30 kilo myrra och aloe, skulle inte det vara nog? Ja, det var lite hastigt, tiden var knapp, men det var nog. Nu är det omöjligt, dessutom livsfarligt. Ni borde inte gå."

Omöjligheten låg framför dem som en tung sten framför gravöppningen, långt tyngre än vad någon av dem skulle ens kunna rubba. Inte nog med det, den var förseglad med kejsarens sigill, och bevakad av romerska soldater som aldrig skulle svika sin order.

”Vem ska hjälpa oss med stenen?”

Under hela vandringen hade frågan förföljt dem. Stenen, soldaterna, omöjligheten, de gick ändå, som drivna av ett tvång som steg upp allt starkare i takt med att gryningen kom allt närmare. Den svaga strimman av ljus växte sig upp mot en himmel som nu hunnit bli ljusgrå. Inne bland trädkronorna kunde de märka en svag aktivitet, prasslet av fågelvingar som vaknade upp, redo att hälsa gryningen med sina röster.

De måste gå.

Det var något han hade sagt. ”På tredje dagen ska jag uppstå”.

Sådana ord skulle de ha släppt för längesedan om de sagts av någon annan. Döden är döden. Men aldrig någonsin förut hade han ljugit för dem. Andra hade han kallat tillbaka till livet. Men hur kan en död uppväcka sig själv?

Hoppet var nästan smärtsamt. Det hade varit enklare att bara släppa det och inse att de skulle sitta den dagen i skuggan av träden för att stirra på en förseglad grav. När de inte orkade längre skulle de gå hem igen i oförrättat ärende. Detta plågsamma hopp! Denna låga av liv som rispades upp ur deras själar så att de måste gå. De måste se graven. De måste vara där, om ... Om det allra mest omöjliga skedde den dagen?

”När tror ni att ... om ...?”

De måste vara där innan den ens började.

”Hur tror ni att ... om ...?”

”Vi kanske inte ens märker något?”

Deras röster blev alltmer viskande. De var så nära graven att de såg silhuetterna av de beväpnade soldaterna i knivskarpa konturer mot en alltmer ljusnande himmel. Det ljusgrå var redan högt över dem medan horisonten fick toner av aprikos, av citron och glödande liljor. Den första fågeln bröt tystnaden, sedan nästa och nästa och strax var hela dungen ett hav av fågelkvitter. Den första solstrålen sköt upp över kullarna i en kaskad av ljus och färger. Jorden skalv.

Just då, just i den första solstrålen och gryningens inträde. Bara några sekunder när de kvinnor som tagit sig ut till graven måste kasta sig till marken. Bara just där, en skälvning som spred sig in mot staden i en svagare vibration, så svag att de som ännu sov inte märkte den, men den som väntade hörde lerkrukorna klirra mot varandra och visste.

Nu. Nu sker det.

De såg. Gruppen av kvinnor såg. Först överraskat skrämnda och förvirrade.

Soldaterna låg ännu kastade mot marken. Graven stod öppen med stenen vid sidan om. En ängel satt på den. Ingen av dem hade någonsin sett änglar förut, men vad skulle det annars vara? Skepnaden var ljus som gryningens stråle, de bländades och vågade nästan inte titta.

”Var inte rädda. Jag vet att ni letar efter Jesus, som blev korsfäst.”

Nej, de var inte längre rädda. Smärtan i hoppet sköljdes undan.

”Han är inte här. Han har uppstått precis som han sa. Kom och se var han låg.”

De gick de sista stegen på sin vandring från mörker till ljus. Stegen hade fått en lätthet de inte visste att de hade kvar, kraft någonstans ifrån att nästan springa. Gravens hålrum förlorade sin djupaste skugga när gryningsstålen lyste in genom öppningen. De steg in, de såg det tomma rummet, de som visste, som hade varit där, som hade sett när man bar in hans livlösa kropp. Nu låg hans grav som en öppen port mot ljuset. De såg och trodde.

Hoppet slog ut i glädje.

”Kom! Vi måste berätta för de andra. Kom, vi skyndar oss!”

Åsa Hagberg

2016-02-04